

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/101/2025
Identifikačné číslo spisu:	1115203750
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1115203750.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. v spore žalobcu JUDr. W. O., PhD., narodeného XX. W. XXXX, Z., K. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou kaduc & partneri s. r. o., Trnava, trojičné námestie 4, IČO: 50 290 762, proti žalovaným 1/ Kancelárii Národnej rady Slovenskej republiky, Bratislava, Námestie Alexandra Dubčeka 1, IČO: 00 151 491, 2/ RNDr. F. Z., narodenej XX. F. XXXX, Č., Š. XX, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., Čadca, Potočná 2835/1, IČO: 36 866 849, 3/ Mgr. V. Ž., narodenej XX. W. XXXX, Z., N. XX, zastúpenej Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bratislava, Bottova 7939/2A, IČO: 36 861 391, organizačná zložka zahraničnej osoby Dentons Europe CS LLP, Londýn, One Fleet Place 1, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, 4/ Prof. PhDr. B. E., DrSc., narodenému XX.J. XXXX, Z., Z. X, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16C/44/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. marca 2024 č. k. 14Co/168/2018-706, takto

rozhodol:

Dovolenie z a m i e t a.

Žalovanej 1/ voči žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovanej 2/ voči žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovanej 3/ voči žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovanému 4/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. (Od 01. júna 2023) bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ príp. „okresný súd“) rozsudkom z 11. septembra 2017 č. k. 16C/44/2015-369 zamietol žalobu v celom rozsahu (výrok I.), zastavil konanie v časti o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur voči žalovanej 1/, v časti o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur voči žalovanej 3/ a v časti o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur voči žalovanému 4/ (výrok II.), zastavil konanie v časti žaloby v bode 1., 2., 3. a v bode 14., 15. v znení petitu žaloby uvedenom v písomnom podaní žalobcu zo dňa 7. septembra 2016, doručenom súdu dňa 09. 09. 2016 (výrok III.) a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej 1/ nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.) a žalovaným 2/ až 4/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výroky V. až VII.).

1.1. Z dôvodov rozsudku vyplýva, že predmetom konania bolo poskytnutie ochrany osobnosti žalobcu, do osobnostných práv ktorého ako osoby relatívneho verejného záujmu malo dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami obsiahnutými v bode A. uznesenia Výboru pre ľudské práva a národnostné

menšiny Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej „výbor“) schváleného dňa 07. 02. 2012 a zverejneného na webovom sídle NR SR žalovanou 1/, kde je verejne prístupné doteraz, ako aj v zápisnici z 23. schôdze výboru zo dňa 07. 02. 2013, zverejnenej na webovom sídle NR SR žalovanou 1/, kde je verejne prístupná doteraz. Uznesenie schválené 07. 02. 2012 navrhol žalovaný 4/ v súčinnosti so žalovanou 3/, podpísané je žalovanými 2/ a 3/. Zápisnicu z 23. schôdze výboru zo dňa 07. 02. 2013 spísala žalovaná 1/, podpísali ju žalovaná 2/ a žalovaná 3/. Za nepravdivé vyjadrenie žalobcu označil tvrdenie z bodu A uznesenia výboru zo 07. 02. 2012: „Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny konštatuje, že predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí W. O. prejavil hlbokú neúctu k orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, čím hrubo porušil procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré z titulu svojej funkcie musí dodržiavať.“ Nepravdivé sú podľa žalobcu, ktorý bol v uvedenom čase predsedom Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí (skrátene „ÚSŽZ“) i tvrdenia uvedené v zápisnici výboru: „Predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí W. O. sa na rokovanie nedostavil, svojím zastupovaním poveril W. Š., riaditeľa teritoriálneho odboru úradu“.

1.2. Žalobca sa domáhal (po čiastočnom späťvzátí žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovaným 1/ a 3/ vo výške po 5.000 eur a voči žalovanému 4/ vo výške 4.000 eur), aby okresný súd vydal nasledovný rozsudok:

„1. Žalovaný 1/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na svojom webovom sídle (www.nrsr.sk) strpieť uverejnenie dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia žalobcovi zo strany žalovaného 2/, a to na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalovaný 1/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na svojom webovom sídle (www.nrsr.sk) strpieť uverejnenie dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia žalobcovi zo strany žalovaného 3/, a to na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalovaný 1/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na svojom webovom sídle (www.nrsr.sk) strpieť uverejnenie dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia žalobcovi zo strany žalovaného 4/, a to na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Žalovaný 1/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na svojom webovom sídle (www.nrsr.sk) strpieť uverejnenie dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia žalobcovi zo strany žalovaného 2/, a to ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke: [http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0)

[sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0) v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 07. 02. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 07. 02. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Žalovaný 1/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na svojom webovom sídle (www.nrsr.sk) strpieť uverejnenie dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia žalobcovi zo strany žalovaného 3/, a to ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke: [http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0)

[sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0) v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 07. 02. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 07. 02. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Žalovaný 1/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na svojom webovom sídle (www.nrsr.sk) strpieť uverejnenie dobre viditeľného a ničím neprekrytého ospravedlnenia žalobcovi zo strany žalovaného 4/, a to ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke [http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0)

[sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0) v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 07. 02. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 07. 02. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Žalovaný 2/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30

dni od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekrýté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke: <http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0>

v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 07. 02. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 07. 02. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie RNDr. F. Z. bývalému predsedovi Ú. JUDr. W. O., PhD.: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny upozornila na ďalší list JUDr. W. O., PhD., v ktorom spochybnil právomoc výboru pozvať ho na rokovanie bez súhlasu vlády a označila som to za vrchol arogancie a za hlúposť, čím som hrubým spôsobom poškodila dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahla do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedľujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti“.

8. Žalovaný 2/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekrýté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke: v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. 2. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 7. 2. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie RNDr. F. Z. bývalému predsedovi Ú. JUDr. W. O., PhD.: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny poznamenala, že na správaní JUDr. W. O. vidieť, že ide o politického nominanta, lebo len politickí nominanti sú takíto drzí, čím som hrubým spôsobom poškodila dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahla do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedľujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.“

9. Žalovaný 2/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekrýté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke [result&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0) v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. 2. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 7. 2. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie RNDr. F. Z. bývalému predsedovi U. JUDr. W. O., PhD.: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny poznamenala, že jeho (t. j. W. O.) jediný „prínos“ je, že Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí má teraz zlé meno medzi slovenskými komunitami v zahraničí, čím som hrubým spôsobom poškodila dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahla do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedľujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.“

10. Žalovaný v 3. rade je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekrýté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke: <http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstatresult&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0> v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. 2. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 7. 2. 2012, počas

doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie Mgr. V. Ž. bývalému predsedovi Ú. JUDr. W. O.R., PhD: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny uviedla, že JUDr. W. O., PhD. hrubo porušil pravidlá tým, že odmietol prísť na zasadnutie výboru, čím som hrubým spôsobom poškodila dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahla do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedlňujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.“

11. Žalovaný 3/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekryté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke: [result&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0](http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstat&result&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0) v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. 2. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 7. 2. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie Mgr. V. Ž. bývalému predsedovi Ú. JUDr. W. O.R., PhD.: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny uviedla, že Úrad sa ani za minulého vedenia nevyhol rôznym sporom a žalobám, no teraz (t. j. za vedenia W. O.) sa to ešte zhoršilo, čím som hrubým spôsobom poškodila dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahla do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedlňujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.“

12. Žalovaný v 4. rade je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekryté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke:

<http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstat&result&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0> v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. 2. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 7. 2. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie Prof. PhDr. B. E., DrSc. bývalému predsedovi Ú. JUDr. W. O.R., PhD.: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny uviedol, že výbor by mal konštatovať, že predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí JUDr. W. O., PhD. nepreukázal rešpekt pred výborom a odmietol kooperáciu, čím som hrubým spôsobom poškodil dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahol do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedlňujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.“

13. Žalovaný 4/ je za neoprávnené zásahy do práva žalobcu na ochranu osobnosti povinný na vlastné náklady do 30 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť dobre viditeľné a ničím neprekryté ospravedlnenie na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk) na úvodnej strane tohto webového sídla počas 7 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe, a tiež ako samostatnú webovú linku bezprostredne pripojenú k webovej linke:

<http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vybory%2fstat&result&Text=&CisObdobia=5&FullText=True&CommitteeID=110&MeetingNr=&DocType=0> v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnené uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. 2. 2012, ako aj v tej časti, v ktorej je na tejto webovej linke uvedeného webového sídla zverejnená zápisnica z 23. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny z rokovania tohto výboru zo dňa 7. 2. 2012, počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené uvedené dokumenty, ku ktorým je ospravedlnenie pripojené, a to vo všetkých prípadoch veľkými tlačенými písmenami vo veľkosti písma 13 mm (titulok) a 7 mm (text ospravedlnenia) s nasledovným obsahom: „Ospravedlnenie Prof. PhDr. B. E., DrSc. bývalému predsedovi Ú. JUDr. W. O.R., PhD.: Dňa 7. 2. 2012 som na verejnom zasadnutí Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny uviedol, že predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí JUDr. W. O., PhD. prejavil hlbokú neúctu k orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, čím hrubo porušil procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré z titulu svojej funkcie musí dodržiavať a že tým potvrdil svoju nekompetentnosť pri vedení tohto úradu, čím

som hrubým spôsobom poškodil dobré meno JUDr. W. O., PhD. a zasiahol do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa ospravedlňujem a vyjadrujem ľútosť nad týmto mojím neoprávneným zásahom do jeho zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti.“

14. Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

15. Žalovaný 4/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

16. Žalovaní sú povinní do troch dní od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania, ktorých výška bude vyčíslená žalobcom.“

1.3. Súd prvej inštancie spor posúdil podľa čl. 2 ods. 3, čl. 26 ods. 1, 2, 4, 5 Ústavy SR, § 11, § 12 ods. 1 - 3, § 13 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka (skrátene „OZ“), § 45 ods. 1 - 3, § 46 ods. 1, 2, § 49 ods. 1, § 50 ods. 1, § 51, § 53 ods. 2, § 55, § 128 ods. 2, § 143 ods. 1 a 13 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky účinného k 07. 02. 2012, § 4 ods. 2 - 5 zák. č. 474/2005 Z. z. o Slovákoch žijúcich v zahraničí účinného k 07. 02. 2012, § 5 ods. 2 písm. a), b), § 9 ods. 1 - 3 zák. č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií), § 9 ods. 1 písm. c), § 12 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe účinného k 07. 02. 2012 a o čiastočnom späťvzátí žaloby a zastavení konania rozhodol podľa § 145 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

1.4. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol teoretické východiská ochrany osobnosti aj slobody prejavu s tým, že pri ich strete je potrebné v okolnostiach konkrétneho prípadu skúmať intenzitu porušenia práva na ochranu osobnosti v kontexte slobody prejavu a práva na informácie. Je nutné, aby konkrétny neoprávnený zásah bezprostredne súvisel s porušením chránených práv a aby medzi nimi existovala príčinná súvislosť. K takémuto zásahu dochádza iba vtedy, ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitou intenzitou mieru, ktorú v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/149/2009 zo dňa 31. mája 2010). V konaní nebolo preukázané, že žalobcom napadnuté výroky žalovaných 2/ až 4/ boli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu v miere umožňujúcej priznanie ochrany osobnosti.

1.4.1. Voči žalovanej 1/ sa žalobca domáhal uloženia povinnosti strpieť na jej webovom sídle uverejnenie ospravedlnenia žalovanej 2/, žalovanej 3/ a žalovaného 4/ žalobcovi. Okresný súd konštatoval, že nebolo preukázané porušenie žalobcovho práva na ochranu osobnosti žalovanou 1/, ktorá bola ako štátna rozpočtová organizácia plniaca odborné, organizačné a technické úlohy spojené so zabezpečovaním činnosti národnej rady a jej výborov (§ 143 ods. 1 zák. č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky účinného k 07. 02. 2012, ďalej iba „rokovací poriadok“) povinná zverejniť zápisnice z verejných schôdzí výborov (§ 5 ods. 2 písm. a), b) zák. č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám). Uznesenie č. 104 výboru schválené 07. 02. 2012 a zápisnica z 23. schôdze výboru zo 07. 02. 2012, obe zverejnené na webovom sídle NR SR žalovanou 1/ nespôsobili žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach v rozsahu spôsobilom zasiahnuť do jeho cti a dôstojnosti. Žalovaná 1/ nezverejňovala svoj hodnotiaci úsudok alebo skutkové tvrdenia, ale plnila si zákonnú povinnosť. Zverejnené informácie neboli výsledkom konania žalovanej 1/.

1.4.2. Vo vzťahu k nároku žalobcu proti žalovanej 2/ na uloženie povinnosti uverejniť tri ospravedlnenia, každé s textom špecifikovaným v žalobe, okresný súd uviedol, že žalovaná 2/ bola poslankyňou NR SR, ktorá ako predsedníčka Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny v zmysle § 49 ods. 1 rokovacieho poriadku mala právomoc zvolávať a riadiť schôdze výboru a v zmysle § 55 rokovacieho poriadku podpisovať zápisnice a prijaté uznesenia zo schôdze výboru po ich overení overovateľom. Ako poslankyňa NR SR a reprezentant zvolený ľuďom v rámci parlamentnej demokracie mala právo vystupovať na pôde výboru NR SR a verejne prezentovať svoje názory; s poukazom na § 51 rokovacieho poriadku zverejnenie vystúpenia poslanca na verejnej schôdzi výboru nebolo možné obmedziť. Vystúpenie žalovanej 2/ na schôdzi výboru dňa 07. 02. 2012 zaznamenané v zápisnici, v ktorom upozornila na list žalobcu spochybňujúci právomoc výboru pozvať ho na rokovanie bez súhlasu vlády a označila to za vrchol arogancie a hlúposť, bolo preukázateľne jej reakciou na neodôvodnenú neprítomnosť žalobcu na tejto schôdzi, na ktorú bol žalobca pozvaný a ktorej mal povinnosť sa zúčastniť v zmysle § 53 ods. 2 zák. č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku; v prípade, že sa výboru zúčastniť nemohol, mal sa dať zastúpiť povereným zástupcom za splnenia podmienky, že s tým bude výbor súhlasiť, čo sa preukázateľne nestalo. Žalobca listom z 23. 01. 2012 žalovanej 2/ oznámil, že mu nebolo zrejmé, čoho by sa mala diskusia o činnosti ÚSZZ týkať a napriek tomu, že uviedol, že mal záujem diskutovať s poslancami, zároveň oznámil, že sa nebude môcť rokovať výboru zúčastniť, lebo bude na zahraničnej ceste. Nakoľko nemá vymenovaného podpredsedu, nezúčastní sa rokovania výboru ani jeho zástupca; odporučil výboru preložiť rokovanie na iný termín. Žalobca bol výborom pozvaný na jeho schôdzu konanú dňa 07. 02. 2012 v dostatočnom časovom predstihu, nakoľko sa schôdze zúčastnil pán Š.. Pozvanie žalobcu na schôdze výboru je v kompetencii výboru podľa § 53 ods. 2 rokovacieho poriadku, preto nebolo namieste konštatovanie žalobcu v liste zo dňa 31. 01. 2012, že sa nazdáva, že by bolo vhodné, aby žalobcu poverila účasťou v parlamente vrátane výborom navrhovanej diskusie vláda SR a on sa rád rokovania k otázke hospodárenia ÚSZZ zúčastní, ak ho o to vedúci Úradu vlády SR požiada. V tomto smere bolo podľa okresného súdu nutné vnímať výroky žalovanej 2/ ako reakciu na žalobcove ignorovanie zasadania

výboru, na ktoré bol pozvaný a ktorých sa nezúčastňoval, preto výroky prednesené žalovanou 2/ neboli voči nemu neprimerané. Žalobca ako osoba verejne činná musí zniesť vyššiu mieru kritických postojov verejnosti, o to viac, ak sú prezentované zástupcami verejnosti, v tomto prípade žalovanou 2/ ako poslankyňou NR SR. Nebolo preukázané, že by výroky žalovanej 2/ žalobcovi spôsobili škodu alebo inú ujmu na jeho osobnostných právach a zasiahli tak neoprávnene do jeho osobnosti. K žalobcovmu nároku uložiť povinnosť žalovanej 2/ ospravedlniť sa tak, ako je uvedené v bode 8 žalobného petitu za výrok prednesený na schôdzi výboru dňa 07. 02. 2012 („na jeho správaní vidieť, že ide o politického nominanta.....“) súd prvej inštancie uviedol, že nebol preukázaný tvrdený hrubý zásah do žalobcovej osobnosti; nebolo preukázané, že by v dôsledku uvedeného tvrdenia žalovanej 2/ bola spôsobená ujma žalobcovi na jeho postavení v súkromnom živote alebo v spoločenskom prostredí a v odborných kruhoch, v ktorých pôsobí. Žalovaná 2/ pri svojom konštatovaní vychádzala podľa jej tvrdení z dlhoročných skúseností z pôsobenia v politike. Žalobca bol menovaný vládou, bola vytvorená koalícia politických strán a strany obsadzovali určité mesta. Aj keď žalobca nebol členom strany, neznamená to, že nebol politický nominant, čo neznižuje jeho dôstojnosť. Žalovaná 2/ uvedené vyjadrila v kontexte kritiky žalobcu týkajúcej sa jeho neodôvodnenej neprítomnosti na schôdzach výboru. Výroky o tom, že tá alebo iná osoba je politickým nominantom nie sú podľa okresného súdu dôvodom na ochranu osobnosti, nakoľko spoločnosti je známe a prezentované, že na vysoké pozície v štátnych úradoch sú dosadzovaní práve politickí nominanti tej-ktorej vládnucej strany. Uvedené vidieť aj v tom, že po zmene vlády nový minister zahraničných vecí odvolal žalobcu z funkcie. Slovné spojenie politický nominant nemá dehonestujúci ani urážajúci charakter, pretože vláda sa kreuje na podklade volieb, v ktorých sa zúčastňujú v politickom súboji politické strany. Parlament prijíma programové vyhlásenie vlády, čo je politický dokument. Na naplnenie programového vyhlásenia vlády má vláda právo nominovať do rozhodujúcich štátnych funkcií osoby, ktoré sa s programovým vyhlásením vlády stotožňujú. K žalobcom požadovanému nároku na uverejnenie ospravedlnenia žalovanou 2/ za jej výrok o žalobcovi, že jeho jediným prínosom je, že ÚSZZ má teraz zlé meno medzi slovenskými komunitami v zahraničí súd prvej inštancie uviedol, že nebolo preukázané, že týmto výrokom žalovaná 2/ hrubým spôsobom poškodila dobré meno žalobcu, zasiahla do jeho cti a ľudskej dôstojnosti a išlo o zásah neoprávnený. Preukázané nebolo, že práve v dôsledku tohto žalovanou 2/ prezentovaného tvrdenia mal žalobca zhoršené postavenie v rodinnom živote, v zamestnaní, v spoločnosti. Výrazným zhoršením postavenia žalobcu nebola zmena jeho pracovnej pozície na asistenta poslanca NR SR, pretože išlo o zodpovednú prácu s celospoločenskými dôsledkami, vyžadujúcu kvalifikačné predpoklady. Žalobca bol v r. 2014 zvolený za poslanca mestského zastupiteľstva, ktorým bol doposiaľ, preto výroky obsiahnuté v zápisnici a prezentované žalovanými nemali na jeho kariérny, profesijný a ani spoločenský život žiaden dopad. S poukazom na ustálenú judikatúru (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010 sp. zn. 4Cdo/149/2009) je nesporné, že vedúci štátneho úradu je osobou verejnou, ktorá musí strpieť väčší drobnohľad nielen verejnosti, ale aj kritiku svojich kolegov a aj poslancov NR SR. O kritickom hodnotení počínania žalobcu svedčí aj jednohlasnosť hlasovania výboru naprieč celým politickým spektrom, keď členovia výboru konanie žalobcu považovali za ignorujúce a neúčtivé voči práci poslancov vo výbore. Žalovaná 2/ vyjadrila svoj hodnotiaci úsudok na podklade subjektívneho názoru prameniaceho z faktov, ktoré boli v tom čase dostupné a aj z informácií verejne prezentovaných v médiách, ktoré boli aj podkladom pre predvolanie žalobcu na zasadnutie výboru, ako aj na podklade listu, ktorý je v rozpore s rokovacím poriadkom aj so zásadami parlamentnej demokracie, čo konštatovali aj ostatní členovia výboru.

1.4.3. Pri požiadavke žalobcu voči žalovanej 3/ na dve ospravedlnenia sa s textami uvedenými v 10. a 11. bode petitu žaloby nebol podľa okresného súdu preukázaný zásah do jeho osobnostných práv. Žalovaná 3/ bola poslankyňou NR SR a členkou výboru, ktorá ako overovateľka v zmysle § 55 rokovacieho poriadku overovala zápisnice a uznesenia výboru svojím podpisom predtým, ako ich podpísal predseda výboru. Z funkcie overovateľa nevyplýva jeho zodpovednosť za obsah zápisníc alebo uznesení výboru; overovateľ len overuje, či obsah zápisnice zodpovedá úkonu, pre ktorý je vyhotovená a či obsah uznesenia zodpovedá skutočnému rozhodnutiu prijatému členmi výboru. Overovateľ nemá oprávnenie meniť obsah schváleného uznesenia ani k nemu vyjadrovať obsahové výhrady. Výroky žalovanej 3/ prednesené na schôdzi výboru dňa 07. 02. 2012 boli reakciou na opakovanú neúčast' žalobcu na rokovaníach, na ktoré bol riadne pozvaný. S poukazom na § 53 ods. 2 rokovacieho poriadku a § 4 ods. 2 zákona č. 474/2005 Z .z. o Slovákoch žijúcich v zahraničí mal okresný súd za to, že žalobca ako vedúci orgánu štátnej správy bol viazaný povinnosťou prítomnosti na schôdzi výboru, pokiaľ bol na ňu riadne pozvaný, bez poverenia vlády SR, predsedu vlády SR ako to žalobca uviedol v liste z 31. 01. 2012. Žalobca svojou neprítomnosťou na rokovaní výboru, na ktorý bol riadne a včas pozvaný, keďže na rokovaní sa zúčastnil ním poverený zástupca, ako aj vyhýbaním sa prítomnosti na rokovaní výboru, ktorého predmetom mali byť otázky súvisiace s hospodárením úradu, ktorého bol čelným predstaviteľom, a to vyjadreniami v liste z 31. 01. 2012, ktorými bez reálneho zákonného rámca podmieňoval svoju prítomnosť na rokovaní výboru poverením od vlády SR, poskytol reálny základ pre konštatovanie výboru, prijaté všetkými prítomnými členmi. Nedošlo potom k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému vyvolať ujmu na chránených právach žalobcu a neexistovala príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmu. Žalovaná 3/ preukázala pravdivosť informácie, na ktorej sa zakladal jej výrok o hrubom porušení pravidiel žalobcom tým, že odmietol prísť na zasadnutie výboru. Išlo o hodnotiaci úsudok vyjadrujúci subjektívny názor žalovanej 3/, zaujatie postoja k určitému fakt, ktorý nemožno

dokázat', ale musí vychádzať z pravdivých informácií a mať dostatočný skutkový základ. Na základe listu žalobcu zo dňa 31. 01. 2012, ako aj presunu termínu jeho dovolenky na termín kolidujúci s termínom schôdze výboru bolo dôvodné sa domnievať, že odmietol prísť na zasadnutie výboru, čím porušil povinnosť danú v § 53 ods. 2 rokovacieho poriadku. Tým bol preukázaný skutkový základ tvrdenia žalovanej 3/ o hrubom porušení pravidiel žalobcom tým, že odmietol prísť na zasadnutie výboru. Konštatovanie žalobcu, že nemohlo dôjsť k porušeniu §-u 53 ods. 2 rokovacieho poriadku, pretože výbor zasadal so zástupcom žalobcu nebolo opodstatnené, nakoľko zo zápisnice aj zo zápisu z uvedenej schôdze výboru je zrejmé, že k prejednaní koncepcie činnosti ÚSZZ nedošlo a výbor neschválil rozhodnutie zo schôdze, naopak prijal uznesenie č. 104, ktorým konštatoval len skutočnosti týkajúce sa neúčasti žalobcu na schôdzi. Ani výrok, že Úrad sa ani za minulého vedenia nevyhol rôznym sporom a žalobám, no teraz (t. j. za vedenia W. O.) sa to ešte zhoršilo podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo hrubým spôsobom poškodené dobré meno žalobcu a zasiahnuté do jeho cti a ľudskej dôstojnosti; súd prvej inštancie pritom vychádzal z výpovedí svedkov Mgr. W. Š., X. Y., Ing. L. Z.. Pokiaľ ide o pravdivosť konštatovania žalovanej 3/ ako skutkového tvrdenia, vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by spory za vedenia žalobcu s ÚSZZ neexistovali, ale pravdivosť tvrdenia, že v otázke sporov sa situácia za predsedovania žalobcu zhoršila nebola preukázaná. Avšak aj keby došlo k neoprávnenému tvrdeniu zo strany žalovanej 3/, nebola preukázaná žalobcova ujma ani príčinná súvislosť medzi výrokmi žalovanej 3/ a ujmou žalobcu. Svoje tvrdenie, že neoprávnenými zásahmi žalovanej 3/ do práva na ochranu osobnosti došlo k zhoršeniu jeho povesti nepodporil žalobca žiadnym dôkazom a nebolo preukázané, že by utrpel vo svojom súkromnom, spoločenskom alebo profesijnom živote. K odvolaniu žalobcu z funkcie predsedu úradu došlo pre rozkol v krajskej komunite, aktivity úradu, ktoré vyvolávali kontroverzné reakcie, pre nepriaznivú medializáciu úradu a podozrenia z nehospodárneho nakladania s prostriedkami štátneho rozpočtu. Pozícia asistenta poslanca NR SR nie je znevažujúcou alebo spôsobujúcou dehonestovať žalobcu v odborných kruhoch, čo potvrdil aj svedok W. N.. V súvislosti s mediálnou kritikou žalobcu okresný súd prisvedčil žalovanej 3/, ktorá uviedla, že uznesenie a zápisnica výboru zo dňa 07. 02. 2012 mali veľmi obmedzený mediálny dosah. Žalobca v žalobe uviedol, že o prijatí uznesenia výboru sa dozvedel z tlačovej agentúry M. dňa 28. 07. 2012, teda viac ako dva mesiace po jeho odvolaní z funkcie predsedu úradu. Článok „H.“ v týždenníku B. X X. sa zameriava na netransparentný dotačný systém úradu a na jednotlivé netransparentné dotácie, len v poslednom odseku je spomenuté, že žalobca sa nezúčastnil rokovania výboru, ktorý ho chcel k danej téme vypočuť. Tvrdenia žalovanej 3/ neboli podľa okresného súdu spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach, nakoľko vychádzali z pravdivých skutočností, konkrétnych a primeraných formou a obsahom. Nepravdivosť skutočností, ktoré boli podkladom hodnotiacich úsudkov žalovanej 3/ ani vznik ujmy, ktorá mu týmito úsudkami mala byť spôsobená preukázané neboli. Žalobca ako vedúci predstaviteľ štátneho orgánu, ktorý z hľadiska svojho pôsobenia presahuje hranice Slovenskej republiky, bol osobou verejného záujmu, preto by mal zniesť určitú vyššiu mieru kritiky prezentovanú na verejnosti s poukazom na to, že žalovaná 3/ ako poslankyňa NR SR mala pri výkone svojho mandátu obsiahlejšie hranice slobody prejavu a výborom prejednávaná vec mala povahu verejného záujmu. K zásahu do osobnostných práv žalobcu v miere, ktorá by vyžadovala navrhovanú ochranu, nedošlo.

1.4.4. Ani zásah do osobnostnej sféry žalobcu dvoma špecifikovanými výrokmi žalovaného 4/, za ktoré požadoval dve samostatné ospravedlnenia, nebol preukázaný. Žalovaný 4/ bol poslancom NR SR, členom Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny a jeho spravodajca určený predsedom výboru, ktorý v zmysle § 46 ods. 2 rokovacieho poriadku podával výboru správu o prerokúvanej veci a navrhoval uznesenia výboru. Zo zápisu aj zápisnice z predmetnej schôdze vyplynulo, že žalovaný 4/ si plnil zákonnú povinnosť, keď po diskusii o dôvodoch neprítomnosti žalobcu a následných kritických výrokoch žalovaných 2/, 3/ k obsahu listu žalobcu z 31. 01. 2012, po skúmaní žalovanou 3/, či je prítomný pán Š. ako zástupca kompetentný odpovedať na otázky týkajúce sa ekonomiky ÚSZZ a po konštatovaní žalovaných 2/ a 3/, že žalobca je v médiách prezentovaný veľmi negatívne a konštatovaní žalovanej 2/ o škandalizácii úradu žalobcom a jeho konfliktoch so Slováckmi v zahraničí, žalovaný 4/ uviedol, že nevidí možnosť a dôvod na diskusiu a výbor by mal konštatovať, že žalobca nepreukázal rešpekt pred výborom a odmietol kooperáciu. Ako spravodajca predložil návrh uznesenia formulovaný tak, že žalobca prejavil hlbokú neúctu k inštitúciám, ku ktorým patrí výbor, a tým ukázal svoju nekompetentnosť pri vedení ÚSZZ, na čo ho žalovaná 3/ opravila a doplnila a žalovaný 4/ predložil návrh uznesenia č. 104, ktoré bolo prijaté všetkými členmi výboru a v bode a/ kopíruje návrh uznesenia pripravený žalovaným 4/. Aj výroky žalovaného 4/ boli reakciou na opakovanú neúčasť žalobcu na zasadaniach výboru, na ktoré bol pozývaný a ktorých mal zákonnú povinnosť sa zúčastniť a na žalobcov list zo dňa 31. 01. 2012. Žalobca popieral pravdivosť tvrdenia zaznamenaného v uznesení výboru zo 07. 02. 2012 v bode A z dôvodu, že nebolo zrejmé, čo sú procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré mal porušiť, ktoré ustanovenia rokovacieho poriadku boli porušené a čím. Žalovaný 4/ preukázal, že nešlo o hodnotiaci úsudok, ktorý by nevychádzal z reálneho podkladu. Žalobca svojou neprítomnosťou na rokovaní výboru, na ktorý bol pozvaný a zúčastnil sa ho ním poverený zástupca, ako aj vyhýbaním sa účasti na rokovaní výboru, ktorého predmetom mali byť otázky súvisiace s hospodárením úradu, a to vyjadreniami v liste zo dňa 31. 01. 2012, v ktorom bez reálneho zákonného rámca podmieňuje svoju prítomnosť na rokovaní výboru poverením vlády SR, dal preukázateľne reálny základ pre následné konštatovanie výboru, prijaté všetkými prítomnými členmi. Žalobca bol osobou verejného záujmu povinnou prezentovať verejnosti

fungovanie a činnosť ním vedeného úradu a v prípade pochybností o jeho činnosti aj povinnou vysvetľovať verejnosti konkrétne skutočnosti, tobôž ak o to požiadal kontrolný orgán parlamentu. Konštatovanie žalovaného 4/, že žalobca prejavil hlbokú neúctu k orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, čím hrubo porušil procedurálne pravidlá parlamentnej demokracie, ktoré z titulu svojej funkcie musí dodržiavať, bolo hodnotiacim úsudkom, vysloveným žalovaným 4/ z pozície poslanca NR SR, vychádzajúcim z preukázateľných reakcií žalobcu, ktorý dal reálny podklad pre vyslovenie uvedeného výroku a jeho následného prijatia do uznesenia výboru. Súd prvej inštancie nemohol obmedziť slobodu politického prejavu poslanca v oblasti obsahovo sa týkajúcej vecí verejného záujmu. Aj vyjadrenie žalovaného 4/ uvedené v zápisnici z 23. schôdze výboru pre ľudské práva zo 07. 02. 2012, že žalobca neprekázal rešpekt pred výborom a odmietol kooperáciu bolo podľa okresného súdu hodnotiacim úsudkom založeným na zhodnotení nesprávnych právnych názorov žalobcu uvedených v liste z 31. 01. 2012. Vychádzal teda z objektívne daného skutkového stavu, ktorým bolo porušovanie zákona o rokovacom poriadku žalobcom; žalovaný 4/ preukázal pravdivosť informácie, na ktorej bol založený jeho hodnotiaci úsudok. Obsah listu žalobcu z 31. 01. 2012 aj presun termínu svojej dovolenky žalobcom na termín kolidujúci s termínom konania schôdze výboru preukázali, že neúčast' žalobcu na zasadnutí výboru bola odmietnutím účasti, a tým porušením povinnosti danej v § 53 ods. 2 rokovacieho poriadku. Išlo o skutkový základ pre tvrdenie žalovaného 4/, že žalobca neprekázal rešpekt pred výborom a kooperáciu s výborom odmietol. Konštatovanie žalobcu, že nemohlo dôjsť k porušeniu uvedeného ustanovenia, pretože výbor rokovo so zástupcom žalobcu nebolo opodstatnené. Zo zápisnice aj zo zápisu z uvedenej schôdze výboru bolo zrejmé, že k prejednaniu koncepcie činnosti ÚSZZ ani k schváleniu rozhodnutia zo schôdze nedošlo, výbor prijal uznesenie č. 104, ktorým konštatoval len skutočnosti týkajúce sa neúčasti žalobcu na schôdzi. V konaní nebola preukázaná ujma na strane žalobcu ani príčinná súvislosť medzi výrokmi žalovaného 4/ a ujmou žalobcu. Tvrdenie žalobcu o zhoršení jeho povesti neoprávnenými zásahmi žalovaného 4/ do práva na ochranu osobnosti nebolo podporené žiadnym dôkazom; preukázané nebolo, že by žalobca utrpel vo svojom súkromnom, spoločenskom alebo profesijnom živote. Odvolanie žalobcu z funkcie predsedu Ú. dňa 09. 05. 2012 a problémy súvisiace s jeho uplatnením ako asistenta poslanca NR SR neboli následkom uznesenia a zápisnice výboru zo 07. 02. 2012. Podľa vyjadrenia ministra zahraničných vecí z 12. 05. 2012 k odvolaniu žalobcu z funkcie predsedu úradu došlo pre rozkol v krajanskej komunite, pre aktivity úradu vyvolávajúce kontroverzné reakcie, nepriaznivú medializáciu úradu a podozrenia z nehospodárneho nakladania s prostriedkami štátneho rozpočtu. Pozícia asistenta poslanca NR SR nie je znevažujúcou ani spôsobilou dehonestovať žalobcu v odborných kruhoch, čo potvrdil aj svedok W. N.. Uznesenie a zápisnica výboru zo dňa 07. 02. 2012 mali veľmi obmedzený mediálny dosah. Tvrdenia žalovaného 4/ neboli spôsobilé spôsobiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach, lebo vychádzali z pravdivých skutočností, boli konkrétne a s prihliadnutím na to, že išlo o poslanca NR SR, podstatou práce ktorého v rámci parlamentnej demokracie je naplňovať ústavné právo na slobodu prejavu, boli aj primerané formou a obsahom. Preukázaná nebola nepravdivosť vyjadrení ani hodnotiacich úsudkov žalovaného 4/ a ani vznik ujmy, ktorá nimi mala byť žalobcovi spôsobená. Okresný súd zdôraznil, že žalobca ako osoba verejného záujmu mal zniesť vyššiu mieru kritiky prezentovanú na verejnosti; žalovaný 4/ ako poslanec NR SR mal obsiahlejšie hranice slobody prejavu a na výbore prejednávaná vec bola vecou verejného záujmu.

1.5. Súd prvej inštancie čiastočne zastavil konanie (§ 145 ods. 2 CSP) v súlade s čiastočnými späťvzatiami žaloby podaním žalobcu zo dňa 07. 09. 2016, a to voči žalovanej 1/ a 3/ o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške po 5.000 eur, voči žalovanému 4/ o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur a podaním zo dňa 11. 09. 2017 v bodoch 1., 2., 3., 14., 15. petitu žaloby uvedeného v písomnom podaní žalobcu zo 07. 09. 2016.

1.6. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP. Vychádzal z plného úspechu žalovaných v konaní, keď žaloba bola zamietnutá a čiastočné zastavenie konania procesne zaviniť žalobca. Súd prvej inštancie preto priznal žalovaným 2/ až 4/ voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Žalovanej 1/ nárok na náhradu trov konania nepriznal pre to, že táto si výslovne náhradu trov konania neuplatnila, keďže jej žiadne trovy v konaní nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 12. marca 2024 č. k. 14Co/168/2018-706 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch (výroky I., V., VI., VII.) potvrdil (I. výrok). Žalovaným 2/ až 4/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok) a žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (III. výrok).

2.1. Po prevzatí takmer celého obsahu rozsudku súdu prvej inštancie, odvolania žalobcu a odvolacích vyjadrení žalovaných 1/ - 3/ (celkovo niekoľko desiatok strán rozsudku odvolacieho súdu, pozn. dovolacieho súdu) odvolací súd skonštatoval nedôvodnosť odvolania žalobcu a vecnú správnosť odvolaním napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd potom poukázal na to, že uznesením č. 11 Výboru pre ľudské práva a národnostné menšiny z 21. 04. 2020 bol zrušený bod A. uznesenia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 zo dňa 7. februára 2012 obsahujúci jeden z výrokov žalovaného 4/, pri ktorom sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému 4/ uverejniť ospravedlnenie žalobcovi na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky, a to počas doby, dokedy budú na tomto webovom sídle zverejnené dokumenty, ku ktorým sú ospravedlnenia pripojené. Prijatím

uznesenia č. 11 „odpadol“ jeden z neoprávnených zásahov žalovaného 4/ do osobnostných práv žalobcu a uloženie požadovanej povinnosti žalovanému 4/ stratilo svoj význam. Nejde o prípustnú novotu odvolacieho konania (§ 366 písm. d) CSP) ako tvrdil žalobca, pretože nebola odvolaciemu súdu predložená (ako dôkaz) v lehote na podanie odvolania. Navyše žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému 4/ uverejniť ospravedlnenie priamo na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky (www.nrsr.sk), ku ktorému ale žalovaný 4/ už nemá nijaký prístup (žalovaný 4/ ani žalované 2/, 3/ nie sú poslancami NR SR). Dožadovať sa zverejnenia ospravedlnenia žalovaným 4/ (aj žalovanými 2/ a 3/) takýmto spôsobom je potom materiálne nevykonateľné. Uloženie povinnosti zverejniť ospravedlnenie v súčasnosti už tretej osobe (pôsobiacej mimo NR SR) na webovom sídle NR SR nie je prakticky uskutočniteľné (iba za predpokladu, že by s tým NR SR súhlasila). Odvolací súd vysvetlil, že ak žalobca chcel byť úspešný, mal požadovať napr. uloženie povinnosti žalovaným 2/ až 4/ strpieť na ich náklady zverejnenie ospravedlnení žalobcom v niektorom z masovokomunikačných médií (napr. formou platenej inzercie), a nie uloženie povinnosti samotnému masovokomunikačnému médiu strpieť zverejnenie ospravedlnenia (žalobca tvrdil, že „nedokáže úspešne žalovať tretiu osobu, napr. printové alebo elektronické médium a požadovať od neho, aby strpelo zverejnenie ospravedlnenia zo strany žalovaných 2/ až 4/ za ich nepravdivé výroky, ak výroky týchto žalovaných neboli v takomto médiu predtým zverejnené“). Žalobca (zastúpený advokátom) sa v tomto smere (vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/, 4/) domáhal uloženia nevykonateľnej povinnosti. Žalovaní 2/ až 4/ nie sú v súčasnosti schopní takúto povinnosť splniť ani dohliadať na to, aby ospravedlnenia boli zverejnené po celú dobu požadovanú žalobcom (išlo teda o uloženie nevykonateľnej povinnosti).

2.2. Ani uloženie povinnosti strpieť zverejnenie ospravedlnení žalovaných 2/ až 4/ žalovanou 1/ nebolo podľa odvolacieho súdu dôvodné. Žalobca sa voči žalovanej 1/ nedomáhal uloženia žiadnej povinnosti z titulu jej údajného zásahu do osobnostných práv žalobcu. Bez súčasného uloženia priamej povinnosti (niečo vykonať) žalovanej 1/ z dôvodu jej zásahu do osobnostných práv žalobcu nemožno uložiť iba „sekundárnu“ povinnosť (povinnosť strpieť zverejnenie ospravedlnení žalovanými 2/ až 4/). Takýmto spôsobom by totiž žalovaná 1/ niesla občianskoprávnu zodpovednosť za výroky žalovaných 2/ až 4/. Sporným nebolo, že žalovaná 1/ sa nedopustila neoprávnených zásahov v súvislosti s údajnými nepravdivými výroky žalovaných 2/ až 4/ (mala sa dopustiť neoprávneného zverejnenia osobných údajov žalobcu zverejnením uznesenia výboru, v súvislosti s ktorým sa žalobca žiadneho priameho nároku voči žalovanej 1/ nedomáhal), a teda jej nemôže byť v tejto súvislosti uložená žiadna povinnosť. Žalovaná 1/ tak v časti uloženia povinnosti strpieť zverejnenie ospravedlnení žalovanými 2/ až 4/ nebola v spore pasívne vecne legitimovaná.

2.3. Odvolací súd skonštatoval, že z dôvodu materiálnej nevykonateľnosti nárokov žalobcu na uloženie povinnosti žalovaným 2/ až 4/ zverejniť ospravedlnenia na webovom sídle NR SR (po dobu zverejnenia dokumentov, ku ktorým sa ospravedlnenia viazali) a z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovanej 1/ vo vzťahu k povinnosti strpieť zverejnenie ospravedlnení bolo nadbytočné zaoberať sa pravdivosťou jednotlivých výrokov žalovaných 2/ až 4/, resp. ich neoprávnenosťou. Uviedol aj, že v sporoch (difamačného práva) nie je nutné, aby sa súd doslovne pridržiaval navrhnutého petitu, ale má možnosť reagovať na vývoj konania a vlastnou formuláciou vyjadriť reparačný výrok, ktorý má byť uverejnený. V tomto spore ale nešlo o potrebu úpravy výrokov žalobcu, ktoré mali byť zverejnené, ale o otázku, či vôbec možno žalované povinnosti žalovaným 1/ až 4/ uložiť.

2.4. Nad rámec uvedeného sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovanej 1/ z hľadiska zodpovednosti za nepravdivé výroky prednesené členmi na zasadnutí výboru aj z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie výstupov z rokovania výboru, keďže o ich zverejnení nerozhodovala. Okolnosť, že určitý orgán (Kancelária NR SR) sa stal ex lege držiteľom fyzických nosičov, na ktorých sú zachytené výstupy (úradnej činnosti) výboru sama osebe nezakladá aj prechod zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ku ktorému došlo (malo dôjsť) touto (úradnou) činnosťou. Odvolací súd sa nezaoberal údajným neoprávneným konaním žalovanej 1/ v podobe neoprávneného zverejnenia (nie sprístupnenia) osobných údajov žalobcu, pretože vo vzťahu k tomuto konaniu sa žalobca nedomáhal žiadneho nároku. Žalobcom navrhované uloženie povinnosti žalovanej 1/ strpieť zverejnenie ospravedlnení žalovaných 2/ až 4/ na jej webovej stránke sa netýkalo neoprávneného zásahu žalovanej 1/, ale žalovaných 2/ až 4/, takže tu absentoval vecný súvis medzi takto požadovanou povinnosťou a neoprávneným konaním žalovanej 1/, a teda v tomto smere nebolo možné žalovanej 1/ uložiť žiadnu povinnosť. Odvolací súd sa preto nezaoberal tým, či žalovaná 1/ zverejnila údaje o žalobcovi v súlade so zák. č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, príp. so zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

2.5. S poukazom na materiálnu nevykonateľnosť požadovaného rozsudku odvolací súd nepristúpil k vecnému preskúmaniu správnosti vyhodnocovania oprávnenosti/neoprávnenosti zásahu do osobnostných práv žalobcu tvrdeniami žalovaných 2/ až 4/ (nevyhodnocoval, či išlo o skutkové tvrdenia, hodnotiace úsudky, príp. vecnú a primeranú kritiku, či došlo k ohrozeniu práv žalobcu a s akými dopadmi na jeho spoločenské uplatnenie). Okrajovo dodal, že (kľúčovému) skutkovému záveru okresného súdu o riadnom a včasnom pozvaní žalobcu na zasadnutie výboru vykonané dôkazy nenasvedčovali. Odvolaciemu súdu sa javilo, že žalobca nebol na zasadnutie výboru predvolaný včas a dôvodným by bol záver, že žalovaní 2/ až 4/ svoje tvrdenia a hodnotiace úsudky (kritiku) na adresu žalobcu predniesli bez riadneho overenia si skutkového stavu (toho, či bol žalobca včas pozvaný na zasadnutie výboru), resp. vychádzali z mylného presvedčenia o „účelovom“ vyhýbaní sa žalobcu zasadnutiu. Z

tohto pohľadu by potom bolo možné (vo všeobecnosti) usudzovať, že kritika žalovaných (ich hodnotiace úsudky) by nespĺňala kritériá vecnosti a primeranosti (išlo by o kritiku neoprávnenú, zasahujúcu do osobnostných práv žalobcu). O neprítomnosti žalobcu na zasadnutí výboru mohli žalovaní 2/ až 4/ referovať aj neurážajúcim spôsobom, bez pridávania prívlastkov ako „drzí, hlúpy“, resp. označiť jeho podmieňovanie pozvania na rokovanie súhlasom vlády za vrchol arogancie a za hlúposť, a to i napriek tomu, že k tomuto správaniu (konštatovaniu) žalovaných určitou mierou prispel aj samotný žalobca svojím tvrdením (odcitovaným odvolacím súdom) v liste. Na druhej strane by bolo potrebné zohľadniť aj postavenie žalobcu ako osoby relatívneho verejného záujmu (so zníženým prahom ochrany osobnostných práv), ktorý musí počítať aj s tvrdšími a expresívnejšími vyjadreniami na svoju adresu (najmä pokiaľ sa týkajú výkonu jeho funkcie - označené výroky žalovaných 2/ až 4/ sa netýkali jeho súkromného života, išlo o prejavy o otázke verejného záujmu) a zohľadniť aj to, že táto kritika bola spôsobilá ohroziť jeho ďalšie uplatnenie sa vo verejnom živote, avšak v konečnom dôsledku to jeho politickej kariére neuškodilo. Ak sa žaloba o ochranu osobnosti týka tvrdenia, ktoré sa dotýka verejného záujmu a je súčasťou demokratickej diskusie, konanie o ochranu osobnosti sa „preklápa“ do konania, v ktorom je potrebné predovšetkým skúmať, či by vyhovie žalobe nebránilo slobodnej diskusii o téme. Vo všeobecnosti platí, že kritika osoby zastávajúcej verejnú funkciu nie je v zásade zásahom do práva na ochranu jej osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (26/1996 ZSP). Preto osoba takto činná musí niesť následky, ktoré z toho vyplývajú, lebo z vlastnej vôle prijala mandát a stala sa osobou verejného záujmu, ale aj prípadnej kritiky. Kritika osoby zastávajúcej verejnú funkciu (hoci aj získanú na základe výsledkov riadneho výberového konania), týkajúca sa výkonu tejto funkcie, v zásade nie je zásahom do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ochrana politických prejavov (žalovaní 2/ až 4/ boli politikmi) podlieha limitom. Urážlivé výroky s povahou bezdôvodného očierňovania s jediným cieľom uraziť politického oponenta (príp. aj iného verejného funkcionára) v zásade nepredstavujú prínos pre demokratickú diskusiu o veciach verejných. Limitom tejto diskusie by mala byť ľudská dôstojnosť osoby, o ktorej sa hovorí. Politik by mal so slobodou prejavu narábať starostlivo, v dobrej viere, a najmä by sa mal snažiť verejnosti poskytovať presné a spoľahlivé informácie. Verejná kritika podlieha legitímnym obmedzeniam. Aj politici (a iní verejní funkcionári, akým bol aj žalobca) majú právo na ochranu svojej osobnej cti a povesti, avšak požiadavky tejto ochrany je potrebné vždy starostlivo vyvažovať s verejným záujmom na otvorenej diskusii o otázkach verejného záujmu, ktorá je v demokracii obzvlášť dôležitá. Odvolací súd uzatvoril, že kritika žalobcu prednesená na zasadnutí výboru zo strany žalovaných 2/ až 4/ (pre jeho neprítomnosť na tomto zasadnutí) sa týkala otázok verejného záujmu a smerovala voči osobe verejne činnéj, s nižšou mierou ochrany osobnostných práv, avšak zároveň vychádzala z nedostatočného preverenia si skutkových okolností. U žalovanej 2/ (vzhľadom na tvrdenia žalobcu vyjadrené v jeho liste) mohlo dôvodne dôjsť k vyvolaniu dojmu o ignorácii zasadnutia výboru žalobcom, no kritika nebola primeranou, pretože slovné vyjadrenia žalovaných (niektoré použité výrazové prostriedky) boli až charakteru nerešpektujúceho ľudskú dôstojnosť žalobcu. Odvolací súd však nemohol tieto skutočnosti zohľadniť, nakoľko žalobca sa dožadoval vydania materiálne nevykonateľného rozhodnutia.

2.6. Výroky rozsudku súdu prvej inštancie o zastavení konania a trovách prvoinštančného konania vo vzťahu k žalovanej 1/ (výroky II, III., IV.) odvolaním napadnuté neboli a nadobudli právoplatnosť.

2.7. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 2/ až 4/, úspešným v odvolacom konaní, priznal ich náhradu proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trov nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie tvrdiac existenciu dovolacieho dôvodu zakotveného v § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. Namietal odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke materiálnej vykonateľnosti žalobného petitu, resp. enunciatu rozsudku. Konkrétne poukázal na záver odvolacieho súdu, že uloženie povinnosti zverejniť ospravedlnenia na webovom sídle NR SR (po dobu zverejnenia dokumentov, ku ktorým sa ospravedlnenia viazali) žalovaným 2/ až 4/, ktorí už nie sú poslancami, nemajú prístup k zverejňovaniu údajov na webovej stránke NR SR a nemôžu ovplyvňovať dobu trvania zverejnenia takýchto ospravedlnení by nebolo materiálne vykonateľné. Odvolací súd tiež argumentoval, že pre uloženie povinnosti žalovanej 1/ strpieť zverejnenie týchto ospravedlnení chýbala jej pasívna vecná legitímácia (porušenie osobnostných práv žalobcu žalovanou 1/ nemalo vecný súvis s porušením jeho osobnostných práv žalovanými 2/ až 4/). Tento záver predstavuje podľa žalobcu (v ďalšom texte aj „dovolateľ“) odklon od záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanému v uznesení zo 17. augusta 2022 sp. zn. 9Cdo/265/2021, publikovaného pod č. R 55/2022 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky; poukázal aj na skoršiu rozhodovaciu prax súdov prezentovanú napr. v správe najvyššieho súdu o skúsenostiach z rozhodovania súdov vo veciach ochrany osobnosti podľa ustanovenia § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka z 31. 10. 1967 zn. Prz 33/67 a Cpj 234/66 a v správe o rozhodovaní súdov vo veciach ochrany osobnosti a tlačových opráv z 18. 09. 1969 č. Cpj 138/69. V zmysle tejto rozhodovacej praxe nie je požiadavka na uloženie povinnosti žalovaným niečo zverejniť za súčinnosti tretej osoby materiálne nevykonateľná a materiálne nevykonateľná nie je ani požiadavka žalobcu na zverejnenie ospravedlnenia žalovanými 2/ až 4/ na webe Národnej rady Slovenskej republiky. Uviedol aj, že zabezpečil vykonateľnosť vyhovujúceho rozsudku aj dohodou so žalovanou 1/ o tom, že pokiaľ bude niektorý zo

žalovaných 2/ až 4/ povinný žalobcovi sa ospravedlniť, vykoná sa to rovnakým spôsobom ako zverejnenie uznesenia č. 11/2020 pri uznesení č. 104/2012. Výsvetlil, že uznesenie č. 104/2012 bolo formálne zrušené uznesením Výboru Národnej Rady Slovenskej republiky pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 11 zo dňa 21. 04. 2020, avšak uznesenie č. 104/2012 je nevymazané a naďalej verejne dostupné. Za nerozhodujúce dovolateľ označil, či žalovaní pôsobia ako poslanci Národnej rady Slovenskej republiky v súčasnosti. Odvolací súd podľa žalobcu nepostupoval správne, keď sa následne venoval výrokom žalovaných len okrajovo so záverom, že kritika žalobcu prednesená na zasadnutí výboru žalovanými 2/ až 4/ sa týkala otázok verejného záujmu a smerovala voči osobe verejne činné s nižšou mierou ochrany osobnostných práv, avšak zároveň vychádzala z nedostatočného preverenia si skutkových okolností a nebola kritikou primeranou. V ďalších častiach dovolania sa dovolateľ vyjadril k možnosti modifikácie petitu žaloby súdom tak, aby tento bol vykonateľný. Rozviedol dôvody, pre ktoré nepovažuje za rozporné so skutočnosťou odôvodnenie odvolacieho súdu „Inak povedané, nakoľko tento výrok bol z webovej stránky NR SR už medzičasom odstránený (prijatím a zverejnením uznesenia č. 11 v roku 2020), „pripojenie“ ospravedlnenia za tento výrok (vychádzajúc z požiadavky žalobcu, aby bolo ospravedlnenie zverejnené počas doby zverejnenia dokumentov obsahujúcich nepravdivé výroky o žalobcovi, a teda, aby ku každému zverejnenému nepravdivému výroku bolo zároveň pripojené požadované ospravedlnenie) stratilo podľa názoru odvolacieho súdu význam.“. Dovalateľ navrhol zrušenie rozsudku odvolacieho súdu uplatniac si plný nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu odmietla akúkoľvek zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcu plnením svojej zákonnej povinnosti zverejniť uznesenie Výboru NR SR pre ľudské práva a menšiny č. 104 zo dňa 07. februára 2012 (nezverejňovala hodnotiaci úsudok ani skutkové tvrdenia). Zverejnenie zápisnice a uznesenia bez mena a priezviska žalobcu a funkcie, ktorú zastával, si žalovaná 1/ nevie predstaviť. Dovolaním napadnutý rozsudok označila za vecne správny a zdôraznila, že nebola v spore pasívne vecne legitimovaná. Negatívne dôsledky konania aj žalovanej 1/, najmä pokiaľ išlo o ohrozenie žalobcovho ďalšieho uplatnenia vo verejnom živote, sa nepotvrdili. Chýba teda relevantný zásah do osobnostných práv žalobcu (protiprávnosť) aj negatívny následok takéhoto konania (ujma) na strane žalobcu. Bez povšimnutia nemôže ostať skutočnosť, že uznesením výboru č. 11 z 21. 04. 2020 bol zrušený bod A. uznesenia Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny č. 104 z 07. 02. 2012, pretože jeho obsah je nepravdivý, a k jeho zverejneniu pri uznesení výboru č. 104 z 07. 02. 2012. Žalovaná 1/ nie je presvedčená o možnej aplikácii právnych záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 17. 08. 2022 sp. zn. 9Cdo/265/2021 na posudzovaný prípad. Navrhla zamietnutie nedôvodného dovolania.

5. Žalovaná 2/ sa k dovolaniu vyjadrila tak, že v dovolaní žalobcu sú uvedené nesprávne, zavádzajúce a právne irelevantné skutočnosti. S odkazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedla, že žalobca relevantné rozhodnutia, ktoré by spochybňovali rozhodnutie odvolacieho súdu, neprodukoval. Za žalobu je zodpovedný žalobca a pokiaľ nevie ustáliť vykonateľný petit a žaloba je zjavne nedôvodná, súd nemôže skúmať ďalšie okolnosti. Z § 13 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pasívne legitimovaný musí byť pôvodca zásahu. Navrhla dovolanie v zmysle § 448 CSP zamietnuť ako nedôvodné a priznať jej náhradu trov konania.

6. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k dovolaniu označila rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny a dovolanie za neprípustné aj nedôvodné. Žalobca judikatúru o materiálnej nevykonateľnosti rozhodnutia nechápe správne, pretože je potrebné skúmať, o aký typ tretieho subjektu ide a akým spôsobom je v petite žaloby definovaný. V sporoch na ochranu osobnosti je obvyklé ukladať povinnosť žalovanému zverejniť ospravedlnenie na vlastné náklady v médiách. Média obvykle poskytujú tento typ služby za odplatu, a práve preto je možné uložiť žalovanému materiálne vykonateľnú povinnosť zverejniť ospravedlnenie prostredníctvom média. Odvolací súd v bode 67 odôvodnenia jeho rozsudku poukazuje na to, že žalobca sa mohol a mal domáhať zverejnenia ospravedlnenia prostredníctvom média, kedy by nešlo o materiálne nevykonateľný návrh. Týmto sa odvolací súd podľa žalovanej 3/ dostatočne vyrovnal s judikatúrou, na ktorú odkazuje žalobca. Národná rada Slovenskej republiky nie je subjektom, ktorý by na požiadanie svojich bývalých poslancov zverejňoval na svojom webovom sídle ich akékoľvek oznámenia. Na rozdiel od médií Národná rada takúto službu neposkytuje, žalovaní nemajú možnosť si ju u Národnej rady Slovenskej republiky objednať a zaplatiť za ňu. Odvolací súd sa preto v napadnutom rozsudku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na ktorú poukázal žalobca v dovolaní a dovolanie je neprípustné. K dovolacej námietke, že súd mal možnosť korigovať petit tak, aby bol vykonateľný treba povedať, že súd môže korigovať, resp. upraviť podľa skutočnosti „reparačný výrok, ktorý má byť uverejnený“, čo znamená text požadovaného ospravedlnenia, nie spôsob, akým má byť daný text uverejnený. V otázke spôsobu uverejnenia (na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky) bol súd viazaný petitom žaloby. Okrem toho, žalobca bol v celom konaní zastúpený advokátom a nebolo úlohou súdov poučovať ho o jeho právach a korigovať za neho nedostatky jeho žalobného návrhu. Táto dovolacia námietka navyše nespadá pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP; žalobca ani neuviedol žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, s ktorou by v tejto časti bol napadnutý rozsudok v rozpore. Dovolacia námietka týkajúca sa údajného nesprávneho skutkového tvrdenia v bode 66 napadnutého rozsudku sa

netýka žalovanej 4/ (správne má byť uvedené žalovanej 3/, pozn. dovolacieho súdu), ale iba žalovaného 1/. Žalovaná 3/ navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, alebo zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP a uložil žalobcovi povinnosť náhrady trov dovolacieho konania žalovanej 3/ v rozsahu 100 %.

7. Žalovaný 4/ sa k dovolaniu nevyjadril.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal prípustnosť dovolania.

9. Dovolací súd sa za aplikácie § 124 CSP striktne nezameral iba na to, či dovolateľ vymedzil prípustnosť dovolania formálne na konkrétnom riadku svojho podania a posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu snažiac sa na jednej strane autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 alebo sp. zn. I. ÚS 336/2019), na druhej strane majú na zreteli potrebu nenarušenia princípu rovnosti strán sporu neprípustným nahrádzaním procesnej aktivity strany sporu obligatórne zastúpenej advokátom a princípu právnej istoty nastolenej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu. V rámci takto daných limitov posudzovania obsahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku dovolací súd dospel k záveru, že okrem dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ namietal aj tzv. vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, znamenajúce zároveň aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

14. Dovolateľ vo vzťahu k počtu ospravedlnení a formulácii petitu žaloby (v časti B dovolania) s odkazom na 68. bod odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu uviedol, že súd mal možnosť modifikovať petit tak, aby bolo naplnené právo žalobcu na ospravedlnenie v kontexte záverov o nerešpektovaní jeho ľudskej dôstojnosti (záver 73. bodu odvolacieho rozsudku).

15. Dovolací súd poukazuje na to, že jednou z osobitných podstatných náležitostí žaloby (§ 132 ods. 1 CSP) je žalobný návrh, predstavujúci jasnú, zrozumiteľnú a presnú formuláciu povinnosti, splnenie ktorej má byť uložené protistrane. Pre úspech v spore, aj v konaní o ochranu osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka, je správna formulácia žalobného návrhu (petitu) kľúčová. V prípade žiadaného ospravedlnenia by žalobca mal presne sformulovať spôsob, akým sa má žalovaný ospravedlniť tak, aby sa znenie ospravedlnenia bezprostredne vzťahovalo k neoprávnenému zásahu. Pre sporové konanie je totiž typická viazanosť súdu žalobným návrhom žalobcu (zásada ne ultra petitum), čo znamená že súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 216 ods. 2 CSP). Súd nie je oprávnený zasahovať do žalobného petitu a meniť ho (voľbu spôsobu požadovanej ochrany môže vykonať jedine žalobca). Od zmeny petitu ale treba odlišovať formulačné zmeny uskutočnené vo výroku rozhodnutia súdom za predpokladu, že je zachovaný obsahový súlad petitu (žalobného návrhu) a enunciatu

(výroku súdneho rozhodnutia). Súd nepostupuje v rozpore s právnou úpravou, ak za použitia iných slov vo výroku rozhodnutia vyjadrí tie isté práva resp. povinnosti, ktorých ochrany (uloženia) sa žalobca domáhal. Súd však musí starostlivo dbať na to, aby vyjadril (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/254/2009). V rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/219/2007 najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že súd do výroku svojho rozhodnutia nemusí prevziať žalobcom naformulovaný petit žaloby doslovne, ale môže v ňom vykonať také zásahy, ktoré zachovávajú podstatu petitu a nemenia jeho zmysel.

16. Žalobca musí svoj nárok vyjadriť tak presne, aby bola splnená požiadavka materiálnej vykonateľnosti rozsudku. K jej naplneniu dochádza, ak žalobný petit prevzatý do výroku rozsudku možno nútene vykonať niektorým zo spôsobov zakotvených v príslušných právnych predpisoch. V posudzovanom spore bol práve nedostatok materiálnej vykonateľnosti žalobcom požadovaného plnenia dôvodom zamietnutia žaloby (s výnimkou výrokov rozsudku, ktorými bolo konanie zastavené). Odvolací súd problematiku materiálnej nevykonateľnosti rozsudku v podobe, v akej sa jeho vydania žalobca domáhal, podrobne vysvetlil v 66. bode jeho rozsudku. Jej podstatu zhrnul tak, že uloženie povinnosti žalovaným 2/ - 4/ zverejniť ospravedlnenie po ukončení ich mandátu v NR SR na webovom sídle NR SR nie je prakticky uskutočniteľné a ak žalobca chcel byť v spore úspešný, mal požadovať napr. uloženie povinnosti strpieť na náklady žalovaných 2/ - 4/ zverejnenie ospravedlnení žalobcom v niektorom z masovokomunikačných médií (nie uloženie povinnosti samotnému masovokomunikačnému médiu strpieť zverejnenie ospravedlnení). Dovolací súd konštatuje, že obsahovo ide o diametrálne inú povinnosť, úplne odlišnú od povinnosti, ktorej uloženie žalovaným 2/ - 4/ požadoval žalobca. Inak povedané, nejde iba o vyjadrenie tej istej žalobcovej požiadavky použitím iných slov vo výroku rozhodnutia bez zmeny jej obsahovej náplne. Súd môže petit interpretovať, spresniť alebo čiastočne korigovať, ak je to potrebné, aby bol zrozumiteľný a v súlade so zákonom. Nemôže však priznať niečo úplne iné než žiada žalobca. Ako uviedol odvolací súd, išlo o otázku, či vôbec možno žalované povinnosti žalovaným 2/ až 4/ (tak aby bolo rozhodnutie materiálne vykonateľné) a žalovanej 1/ (ktorá nebola nositeľkou pasívnej vecnej legitimácie) vôbec uložiť. Dovolací súd preto uzatvára, že porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces postupom súdov nižších inštancií nezistil.

17. Dovolací súd po zistení, že konanie pred súdom prvej inštancie ani konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

18. Dovolateľ *expressis verbis* vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ustanovenie §-u 421 ods. 1 písm. a) CSP dopadá pri posúdení práve na tú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie, a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. Dovolateľ v dovolaní tvrdil, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia ukladajúceho v konaní o ochranu osobnosti žalovanému povinnosť, ktorej splnenie vyžaduje súčinnosť tretieho subjektu; poukázal pritom na uznesenie najvyššieho súdu zo 17. 08. 2022 sp. zn. 9Cdo/265/2021, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 55/2022.

20. Vykonateľnosť rozhodnutia (§ 232 ods. 1 CSP) je jeho vlastnosť umožňujúca nútené splnenie uloženej povinnosti. Vykonateľné rozhodnutie disponuje formálnou zložkou (doložka vykonateľnosti, konečnosť rozhodnutia z hľadiska podania riadneho oprávneného prostriedku) aj zložkou materiálnou (obsahovou). Z materiálneho hľadiska je vykonateľné iba rozhodnutie obsahujúce dostatočnú identifikáciu subjektu oprávneného a povinného, presné vymedzenie judikovanej povinnosti z hľadiska jej obsahu i rozsahu a lehotu, v ktorej má byť táto povinnosť splnená, pokiaľ nevyplýva z právneho predpisu. Vo výroku rozsudku súdu musí byť preto uložená povinnosť formulovaná určito a jednoznačne, aby nevznikla pochybnosť o rozsahu uloženej povinnosti.

21. Odvolací súd, ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku, na ktoré poukázal dovolateľ, vychádzal zo skutočnosti, že žalovaným 2/ až 4/ nebolo možné uložiť povinnosť zverejniť ospravedlnenia na webovom sídle NR SR po dobu zverejnenia dokumentov, ku ktorým sa ospravedlnenia viazali, pretože už nie sú poslancami NR SR, nemajú zákonný prístup k zverejňovaniu údajov na webovej stránke NR SR a nemôžu ovplyvňovať dobu trvania zverejnenia ospravedlnení. Uloženie požadovanej povinnosti žalovaným 2/ až 4/ by bolo materiálne nevykonateľné. Pri uložení povinnosti žalovanej 1/ strpieť zverejnenie týchto ospravedlnení odvolací súd konštatoval nedostatok jej pasívnej vecnej legitimácie.

22. Dovolateľom nastolená právna otázka uloženia takej povinnosti žalovanému, ktorej splnenie nie je závislé výlučne na vôli žalovaného, ale vyžaduje súčinnosť tretích osôb, v sporoch o ochranu osobnosti bola dovolacím súdom riešená, konkrétne v správach najvyššieho súdu publikovaných v Zborníku najvyšších súdov č. III, vydaných SEVT Praha v roku 1980, ako „Správa o skúsenostiach z rozhodovania súdov vo veciach ochrany osobnosti podľa ustanovenia § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka“ z 31. októbra 1967, Prz 33/67 a Cpj 234/66 a ako „Správa o rozhodovaní súdov vo veciach ochrany osobnosti a tlačových opráv“ z 18. septembra 1969, Cpj 138/69. Najvyšší súd v nich dospel k záverom, že: „Výhlásenie o nepravdivosti výroku (a s tým spojené zadostučinenie formou ospravedlnenia) sa často ukladá kvalifikovaným spôsobom, a to napr. na verejnej schôdzi občanov alebo v miestnom rozhlase, na členskej schôdzi ZO ROH, na schôdzi úseku ROH, na domovej besede a pod. (str. 207). Je bežné, že odstránenie následkov zásahu sa spravidla ukladá spôsobom zodpovedajúcim forme, v ktorej k zásahu došlo. Ak došlo k zásahu v tlači, volí sa pre odstránenie následkov opäť forma tlače. Forma ospravedlnenia či konštatovania nepravdivosti zásahu tlačou sa však volí aj vtedy, ak k zásahu tlačou nedošlo (str. 207). Nestačí uložiť žalovanému povinnosť požiadať iného občana alebo organizáciu o súčinnosť pri odstránení následkov zásahu týkajúceho sa osobnosti občana (napr. aby požiadal redakciu časopisu o uverejnenie odvolania ohľadom skôr predneseného výroku) bez toho, že by sa žalovanému uložila zodpovednosť za výsledok takejto žiadosti (str. 211). Ťažkosti môžu nastať, ak povinnosť uložená súdom v rozhodnutí nezáleží iba na vôli povinného, ale vyžaduje aj súčinnosť iného občana alebo organizácie (ak napr. povinnému bolo uložené, aby svoje tvrdenie odvolal v miestnom rozhlase). Pri súdnom výkone rozhodnutia takéhoto uloženého opatrenia, ktoré závisí na činnosti iného občana alebo organizácie, treba toto opatrenie vopred zabezpečiť, pretože inak povinný aj keby mal dobrú vôľu, nemohol by svoju povinnosť splniť a viedlo by to zrejme k zániku záväzku pre nemožnosť splnenia [§ 93 OZ a § 268 ods. 1 písm. h) OSP] (str. 213). Právna podstata uvedených záverov je, odfiltrujú inštitúty typické pre dobu ich vzniku, aktuálna aj v súčasnosti.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej vete uznesenia zo 17. augusta 2022 sp. zn. 9Cdo/265/2021 (R 55/2022) uviedol: „Uloženie povinnosti žalovanému spôsobom nie závislým výlučne na jeho vôli, ale vyžadujúcim súčinnosť tretích subjektov (napr. vydavateľa tlače, prevádzkovateľa rozhlasu, obecného úradu pri vyvesení na úradnú tabuľu a pod.), nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za nedostatok materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ takto uložená povinnosť spĺňa požiadavku obsahovej určitosti, zrozumiteľnosti a jasnosti, rozhodnutie nie je možné považovať za materiálne nevykonateľné len z toho dôvodu, že žalovaný musí splniť uloženú povinnosť v súčinnosti s tretím subjektom“. V tam posudzovanom konaní o ochranu osobnosti bola žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi za špecifikované difamujúce výroky na zasadnutí obecného zastupiteľstva a v obecných novinách (kde sú zverejňované záležitosti týkajúce sa obce vrátane príspevkov čitateľov a občanov); žaloba v časti ospravedlnenia sa prostredníctvom internetového obecného spravodaja bola zamietnutá z dôvodu, že ide o súkromné internetové noviny, žalovaný nie je vydavateľom tohto internetového portálu a nie je spôsobilý splniť povinnosť pre nedostatok svojich rozhodovacích a technických podmienok. Dovolací súd konštatoval, že žalovaný zodpovedá za to, že urobí prejav svojej vôle v podobe ospravedlnenia a tiež za to, že ho urobí spôsobom a v lehote podľa výroku rozhodnutia súdu, t. j. v tomto prípade tak, že požiada vydavateľa obecného časopisu o uverejnenie ospravedlnenia a tým, že požiada o udelenie slova na zasadnutí obecného zastupiteľstva za účelom prednesenia svojho ospravedlnenia (v zmysle ustanovenia § 12 ods. 9 veta druhá zákona o obecnom zriadení slovo na zasadnutí môže byť udelené ktorémukoľvek obyvateľovi obce).

24. Zhrnúc uvedené možno dospieť k záveru, že odvolací súd dovolateľom nastolenú právnu otázku materiálnej nevykonateľnosti rozhodnutia ukladajúceho splnenie povinnosti žalovaným 2/ - 4/ zverejniť na webovom sídle Národnej rady Slovenskej republiky ospravedlnenie (v spojení s uložením povinnosti žalovanej 1/ strpieť zverejnenie ospravedlnenia žalovaných 2/ - 4/) vyriešil správne a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

25. Dovolací súd uzatvára, že na základe dôvodov uvedených dovolateľom, posudzujúc jeho dovolanie aj podľa obsahu (§ 124 CSP) dospel k záveru, že je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale dovolanie nie je dôvodné. Dovolací súd v konaní pred súdmi nižších inštancií odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení dovolateľom nastolenej právnej otázky nezistil, čo by zakladalo odmietnutie jeho dovolania. Vzhľadom na súčasne uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdení existencie vady zmatečnosti, ktorá by bola porušením práva žalobcu na spravodlivý proces a naplnenie ktorého dovolací súd nezistil, však dovolací súd dovolanie žalobcu po prejednaní bez pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou) podľa § 448 CSP zamietol.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní boli plne úspešní žalovaní. Trovy dovolacieho konania vznikli žalovaným 1/ - 3/ (žalovanej 1/ v podobe poštovného, žalovaným 2/, 3/ v podobe trov právneho zastúpenia). Dovolací súd im preto voči žalobcovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanému 4/ podľa obsahu spisu v dovolacom konaní trovy nevznikli, preto mu dovolací súd napriek úspechu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

27. O prijatí tohto rozsudku hlasoval senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.